

XXXII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om visse Dømmes Indflydelse paa Verretten og om Geresoppreisning.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 3die Marts 1868.)

Udvalget har i alt Væsentligt kunnet slutte sig til Lovudkastet, saaledes som dette foreligger fra Folkethinget. Dette gjælder navnlig med Hensyn til Hovedbestemmelserne i samme, der omhandle Geresoppreisning og Betingelserne for denne (§§ 2—5).

Udvalget billiger ligeledes den Tanke, som ligger til Grund for Bestemmelsen i Lovudkastets § 1, om at Frisindelse for videre Tiltale ikke skal medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der ere betingede af et uplettet Rygte, men ligesom det vistnok under ingen Omstændighed gaar an, at lade Reglen fremtræde i den Form, at saadan Frisindelse ikke skal udøve nogen Indflydelse paa de Frisindnes Verrettigheder, eftersom denne Indvirkning paa Gren turde være den eneste paaviselige Retsvirkning af en saadan Dom, saaledes skjønner Udvalget ikke rettere, end at der er god Anledning til at gaae et Skridt videre, end Lovforslaget har gjort, og heelt at opheve denne Art af Frisindelsesdomme. Der turde nu herse en almindelig Erkjendelse om det Uriktige og Uhenfigtsmæssige i Domme af denne Natur, som udtale, at der ikke er ført fuldt Bevis for den Tiltaltes Skyld, og ikke desto mindre medføre Indskrænkninger i den Frisindnes Verrettigheder og dermed i mange Retninger paavirke hans hele borgerlige Stilling, omtrent paa samme Vis, som om han var funden skyldig, og om end denne Frisindelsesform

i nyere Dage mere og mere forsvinder som Følge af den friere Stilling, som vor Lovgivning nu tillader Domstolene at indtage med Hensyn til Beviset, og det derhos kan forudsæes, at den ganske vil ophøre ved en almindelig Omordning af Strafferetspleien, saa synes der dog, efterat Opmærksomheden nu engang er ledet hen paa dette Punkt, god Grund til at udrette den af vor Retsspraxis. Udvalget foreslaaer derfor at lade en Bestemmelse herom træde istedetfor den beslægtede Regel i første Stykke af Lovudkastets § 1. Billiges dette, vil det imidlertid vise sig nødvendigt at optage Bestemmelser i Lovudkastet, hvorved der aabnes Afgang til Geresoppreisning for Personer, der ved tidligere Domme ikkun have opnaaet Frisindelse for videre Tiltale. Frisindelsesdommen har for dem medført Tabet af eller Indskrænkning i deres borgerlige Rettigheder, og har saaledes forsaavidt havt Virkning som en Domfældelse. Tilstædes det derfor den domfældte og straffede Forbryder at kunne gjenvinde sin borgerlige Ære, synes Intet naturligere, end at det Samme maa gjælde for den, der ikke er bleven overbevist om nogen Forbrydelse, men dog har lidt et Skaar i sin borgerlige Stilling paa Grund af den Mistanke, som Dommen har ladet hæbe ved ham. Der høves saaledes i en Frisindelsesdom af denne Art, der ibrigt er en endelig Dom og ikke tillader, at Sagen gjøres til Gjenstand for ny Undersøgelse og Paakjendelse,